

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Εν τῇ ἀλλοδαπῇ » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ

ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν... 15
261—Γραφείον ὁδ. Ἐρμού—261

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΜΗ ΣΒΕΝΝΥΓΕ. — Ἀνθρώπος τις ἀπό-
 λυσε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐν σκοτεινῷ μεταλλείῳ διὰ τοῦ
 φωτός μιά λαμπάδος, τὴν ὁποίαν κρατεῖ, ζητεῖ νὰ
 ἐξέλθῃ εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα καὶ νὰ εὐρῆ τὴν κατοί-
 κίαν τοῦ. Τὸ φῶς τῆς λαμπάδος ἐκείνης εἶναι ἀναγ-
 κάσιον πρὸς ἀσφάλειάν του. Τὸ μεταλλεῖον ἔχει πολ-
 λούς περιορισμούς, ἐν οἷς δύναται ἀνευ ἐλπίδος νὰ
 ἀποπλανηθῇ. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἵγνη ἐγαράγησαν ἐπὶ
 τῶν βράχων πρὸς ὑποδείξιν τῆς ἀληθοῦς ὁδοῦ, ἀλλὰ
 ταῦτα δὲν δύναται νὰ ἴδῃ ἀνευ τοῦ φωτός ἐκείνου.
 Ὑπάρχουσι πολὺ βαθεῖαι τάφοι, ἐν οἷς, ἐὰν μὴ προ-
 σέση, δύναται αἰώνως νὰ πέσῃ, ἀλλὰ δὲν δύναται
 ν' ἀποφυγῇ τὸν κίνδυνον ἀνευ τοῦ φωτός ἐκείνου, ἂν
 σβεσθῇ ἀμέσως θέλει πέσει καὶ ἀπολεσθῇ καὶ τὸ με-
 τάλλειον ἐκεῖνο θέλει γίνῃ ὁ τάφος αὐτοῦ. Πόσον
 προσεκτικὸς φέρεται αὐτὸ πόσον τὸ φυλάττει ἐξ οἴ-
 φνηθῶν ρευμάτων τοῦ ἀέρος, ἀπὸ σταγόνων τοῦ
 ὕδατος ἐπ' αὐτοῦ, ἀπὸ πάντος, τὸ ὁποῖον δύναται
 νὰ τὸ σβέσῃ. Ὁ μόνηρος περιπλανώμενος ἐν τῷ με-
 τάλλειῳ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ, ὅστις οὐδέ-
 ποτε πρέπει νὰ σβένῃ τὸ πνεῦμα. Ἡ ἀμαρτία καθί-
 στήσει τὴν ὁδὸν ἡμῶν σκοτεινὴν καὶ ἐπικίνδυνον. Ἐὰν
 ὁ Θεὸς δὲν ἐδίδεν ἡμῖν φῶς, οὐδέποτε θὰ εὐρίσκομεν
 τὴν ὁδὸν ἡμῶν πρὸς τὴν προσήλιον κατοικίαν τῆς
 φυγῆς, τὸν οὐρανὸν θὰ ἀπωλλύμεθα ἐν τῷ σκότει, ἐν
 ᾧ ἐπλανήθημεν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐδῶκε τὸ Πνεῦμα αὐ-
 τοῦ πρὸς φωτισμὸν, ὁδηγίαν καὶ ἐνθάρρυνσιν ἡμῶν.
 Ἐὰν τὸ φῶς ἐκεῖνο καίεται ἀμυδρῶς, ἡ ὁδὸς ἡμῶν κα-
 θίσταται σκοτεινότερα καὶ μάλλον ἐπικίνδυνος. Ἀπο-
 πλανώμεθα τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

ΗΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΕΥΠΡΕΠΕΙΑ εἶναι ἐκ τῶν ὁρίων,
 οὓς ἀπαιτεῖ τις ἐν πεπολιτισμένῃ πολιτείᾳ ἐν ταῖς
 καθημέραν σχέσεσι αὐτοῦ. Ὁ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ προ-
 σώπῳ τηρῶν τοὺς ὅρους τούτους, εὐλόγως δύναται νὰ
 ὑποθέσῃ τις ὅτι ἀξιοὶ καὶ παρὰ τῶν εἰς ἐπαφὴν μετ'
 αὐτοῦ ἐρχομένων τὴν τήρησιν αὐτῶν. Δυστυχῶς τοῦ

κανόνος τούτου σημαντικὴν ἐξαιρέσιν ἀποτελεῖ ἱκανόν,
 ἵνα μὴ εἰπωμεν μέγιστον μέρος τῆς ἡμετέρας κοι-
 νωνίας. Οἱ πλείστοι ἐξ ἡμῶν, ἐνὸς τηρούμεν πολλοὺς
 κανόνους τῆς καθαριότητος καὶ εὐπρεπείας, οὐδόλως
 ἐξανιστάμεθα ὡς αἰετὶ βλέπομεν τούτους παραβιαζομέ-
 νους παρ' ἄλλων ἰσχυρῶς προδεδεχέναι εἰς τὰ καφε-
 νεῖα καὶ τὰ ἐστιατόρια πρὸς πλήρωσιν ἀναγκῶν σωμα-
 τικῶν. Ἐκ τῶν διευθυνόντων τὰ καταστήματα ταῦτα
 οἱ πλείστοι (διότι ὑπάρχουσι καὶ τινες ἐξαιρέσεις) οὐ-
 δόλως προσεχουσιν εἰς τὴν καθαριότητα καὶ εὐπρε-
 πειαν. Νομίζουσιν ὅτι ἡ παρα τῶν ὑπηρετῶν αὐτῶν
 ἐμβαπτισίς τῶν δακτύλων ἐν τοῖς ποτηρίοις τοῦ ὕδα-
 τος, ἡ ἀδιακόπος χρῆσις τῆς χειρὸς πρὸς χειρισμὸν
 τῶν συγῆως διὰ περονίων δεκτικῶν χειρισμῶν ἀντι-
 κειμένων εἶναι τι ἀδιάφορον οὐδόλως δὲ ἀπαραίτητον,
 διότι ὁ προσερχόμενος θαμῶν θὰ πληρώσῃ τὸ ἀντίτι-
 μον τῆς παρ' αὐτῶν προσφερομένης ὅπως ὅποτε ὑπὴρ-
 ρεσίας, ἀδιάφορον δὲ αὐτοῖς πῶς δύναται αὐτὴ νὰ
 ἐκτελεσθῇ. Καὶ τὸ κακὸν τοῦτο δυστυχῶς παρ' ἡμῶν
 ὑπεραυξάνει, διότι οὐδεμία οὐδέποτε παρατήρησις
 ἐγένετο παρὰ τῶν θαμιζόντων εἰς τὰ μέρη ταῦτα.
 Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἀνεγκομὴν ἐν τινὶ ἐγκρίτῳ φύλλῳ
 τοῦ Λαοδίνου ἄρθρον, δι' οὗ ὁ συντάκτης αὐτοῦ ζητεῖ
 νὰ διορθώσῃ ἄτοπον συμβαῖνον ἐν τῇ μεγαλουπόλει
 ἐκείνῃ. Οἱ καταστηματαρχαὶ τοῦ Λαοδίνου συνεθί-
 ζουσι νὰ μεταχειρίζονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κα-
 ταστήματος αὐτῶν νεανίδας πρὸς διαπώλησιν τῶν
 πρὸς κυρίας χρησίμων ὑφασμάτων καὶ λοιπῶν χρεω-
 δίων. Εἰς ἐκ τῶν ὁρῶν τῆς προσλήψεως τῶν νεανίδων
 τούτων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν εἶναι ὅτι πρέπει αὐ-
 τὰ νὰ ἴστανται ἀδιακόπως ὀρθαί, διαρκούντος τοῦ
 χρόνου τῶν ἐργασιμῶν ὥρων, ἧται πρὸς τὰς 9 ἢ 10
 ὥρας καθεκάστην, ἀπαγορεύεται δὲ αὐταῖς ἐπὶ ποιῆ
 ἀπολύσεως νὰ καθήνται ἔστω καὶ ἐπὶ ὀλίγας στιγ-
 μάς. Ἡ τοιαύτη συνήθεια πολλὰκις προσενεῖ ἀνεπα-
 νορθώτους βλάβας εἰς αὐτάς. Τὴν ἀσπλαγχτὸν ὡς
 εἶπεν ταύτην συνήθειαν ζητεῖ ὁ ἀρθρογράφος νὰ διορ-

θώση διά του εξής τρόπου ἀπατίνεται εις τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις τῶν κυριῶν τοῦ Λονδίνου καὶ λέγει αὐταῖς ὅτι εἰσὶν αἱ μόναι, αἵτινες δύνανται, νὰ διορθώσωσι τὸ ἀτοπον τούτο. Δὲν δηλώσωσι ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐν μεγίστῳ ἀριθμῷ ὅτι δὲν θέλουσι προσερχεσθαι εἰς τὰ καταστήματα ἐκεῖνα, ἃν οἱ κύριοι ἐπιβάλλουσι ταῖς ὑπηρετήσεις παρ' αὐτοῖς νεάνισι νὰ ἰστανται ὀρθαί καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν ἐργασίμων ὥραν. Τὸ φάρμακον τούτου εἶναι τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ φέρῃ παχείαν καὶ ἀμέσπον Θεραπείαν. Ὁμοίον τι ἠδύνατο νὰ γίνῃ καὶ παρ' ἡμῖν, νὰ τιμωρῆται ὁ καταστηματούχος διὰ τῆς ἀπωλείας τοῦ πελάτου τοῦ ὁσάκις οὗτος ἴδῃ ὑπέρτατος τοῦ καφενείου τοῦ ἢ τοῦ ἐστιατορίου τοῦ ποιούντος ἀνδρῆ καὶ υπερβολικὴν χρῆσιν τῶν δακτύλων, ἢ οὐδόλωσ τηροῦντας τὴν πρέπουσαν καθαριότητα καὶ εὐπρέπειαν περὶ τὴν ἐνδυμασίαν. Καὶ τὸ κακὸν εὐκόλως δύναται νὰ διορθωθῇ παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ μέσου τούτου, διότι ὡς ἐκ τοῦ ὑπάρχοντος διαγωνισμοῦ εὐθὺς δὲ κατεβάλλετο ἡ δέουσα προσοχὴ πρὸς διόρθωσιν ἀτόπου, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ἐκ τῆς ἀκηδεΐας τῶν διευθυνόντων καὶ τῆς ἀσυγγνώστου ἀδιαφορίας τῶν προσερχομένων εἰς καφενεῖα ἢ ἐστιατόρια.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ
 ἘΝ ΟΒΕΡΑΜΜΕΡΓΑΟΥ

Ἐν τινι κώμῃ τῆς Βαυαρίας, Ὁβεραμμεργάου καλουμένη, πρὸ τινῶν ἤδη ἐσδομάδων ἤρξατο ἡ παράστασις τοῦ δράματος τῶν Παθῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ παράδοξις αὕτη παράστασις προσελκύει πλήθος περιηγητῶν καὶ αἱ ὁδοὶ ἀπὸ πρῶτας εἰσὶ πλήρεις χωρικῶν, οἵτινες πρὸ τῆς 6 ὥρας περικυκλοῦσι τὸ ὑπαίθριον θέατρον ὅπως παραστῶσιν εἰς τὸ δράμα, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰ χρειώδη τρόφιμα. Ἰδοῦ δὲ πῶς διηγείται ἐπὶ τούτῳ μεταβάς ἐκεῖσε ἀνταποκριτῆς τοῦ «Χρόνου» τὰ τῆς παραστάσεως ταύτης. Περὶ τὴν 5 πρωϊνὴν ὥραν τὴν προσοχὴν μου ἐφείλκυσαν κανονιοβολισμοὶ καὶ ὁ ἦχος ἀγροτικῆς μουσικῆς, ἥτις ἐξήγειρε ἐντοπίους τε καὶ ξένους πορευθέντας εἰς τὴν μεγάλην λειτουργίαν, ἥτις ἦτο τὸ προίμιον τῆς προσδοκωμένης παραστάσεως. Τὴν 8ην ἀκροατήριον πλήρες ἐκ 5000 προσώπων συγκεκριμένον συνῴθειτο ἐν τῷ θεάτρῳ, ἀκριβῶς δὲ τὴν ὥραν ταύτην τρεῖς κανονιοβολισμοὶ ἐπέβαλον σιωπὴν εἰς τὴν εὐρείαν οὐχίγυριν, πάντες δὲ ἀπεκαλύφθησαν ἐν εὐλαβείᾳ προσοχῇ, ἀτενίζοντες καὶ ἀκροώμενοι. Ἀμέσως ἡ ὀρχήστρα ἐπαίανισε μολιρὴν εἰσηγητήριον τοῦ δράματος. Ἡ πρῶτη ἦτο γλυκεῖα καὶ φαεινὰ, καὶ τὸ θέατρον ἡμῶν ἐστεγάζετο μόνον ὑπὸ τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ, ἐρ' οὐ μικρὰ βαυβακόφανη νερούδρια εἶπαν. Οἱ κωδῶνες τῶν ἐπὶ τῶν πλησιοχώρων λόφων ποιμνίων ἠκούοντο ἠχοῦντες ἐν ἀποστάσει, ἐνῶ αἱ χελιδόνες ἐπτερυγίζον ἀνω τῶν κεφαλῶν ἡμῶν διπτάμεναι. Βύχαιστον ἦτο νὰ καθῆται τις εἰς θέατρον τοσούτων

ἀερίζομενον. Μετ' οὐ πολὺ ὁ χορὸς ἐκ 19 προσώπων, συνιστάμενος 10 νεανιδῶν καὶ 9 ἀνδρῶν, ἦλθεν εἰς τὸ προσκήμιον καὶ παραταχθεὶς εἰς γραμμὴν ἀπέναντι τοῦ ἀκροατηρίου εἴπαλε κατάλληλον προανάκρουσμα.

Τὸ Δράμα τῶν Παθῶν διαίρεται εἰς δύο μέρη ἢ πράξεις, τὸ πρῶτον ἀρχεται ἀπὸ τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου τοῦ Χριστοῦ εἰς Ἱερουσόλυμα καὶ τελειοῦται διὰ τῆς προδοσίας αὐτοῦ καὶ φυλακίσεως, ἐνῶ τὸ δευτερον εἰσάγει τὸν Σωτῆρα ἐνώπιον τοῦ Ἄννα καὶ τερματοῦται εἰς τὴν ἀνάστασιν. Ἐκάστης σκηνῆς προηγείται μίᾳ ἢ δύο ζῶσα ἐικόνες ἐκ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς εἰλημμένοι, ἐν παραβολῇ πρὸς τὰ τῆς Νέας Γραφῆς γεγονότα. Οὕτω ἐπὶ παραδειγματικῆς διὰ 30 ἀργυρίων δωροδοκίας τοῦ Ἰούδα προηγείται ζῶσα ἐικὼν, ἡ πώλησις τοῦ Ἰωσήφ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς τοὺς Μιδιανίτας ἀντὶ 20 ἀργυρίων.

Ὁ ποιήσας τὸ Ἱερὸν Δράμα ἔθηκε λέξεις ἐνθα ἡ Γραφή δὲν παρέχει τοιαύτας. Πινακτοὶ ὅμως δὲν λέγονται, οὐδὲ θαύματα τελοῦνται, πλὴν τῆς Θεραπείας τοῦ ὠτὸς τοῦ τραυματισθέντος στρατιώτου. Τῆς εἰς τὰ Ἱερουσόλυμα εἰσόδου προηγήθησαν δύο λαμπραὶ εἰκόνες τῆς ἐξώσεως τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐας ἐκ τοῦ Παραδείσου καὶ τῆς θυσίας τοῦ Ἰσαάκ. Πρέπει δὲ νὰ ἠμολογήσω ὅτι οὐδὲν ἐντελεστέρον τοῦ εἶδους τῶν δύναται νὰ παρασταθῇ διὰ τὴν ἀκριβείαν μεθ' ἧς τὰ βωδὴ πρόσωπα ἐτέλουν ἕκαστον τὸ οἰκεία μέρος καὶ τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμφάνειαν. Τὸ δράμα διαρκεῖ ἀπὸ τῆς 8 πρωϊνῆς μέχρι τῆς 6 ἐσπερινῆς ὥρας μετὰ τινὰ διαλείμματα. Αἱ παραστάσεις τοῦ δράματος ἐπαναλαμβάνονται ἀνά πᾶσαν δεκαετίαν, διαρκοῦσι δὲ κατὰ τὸ θέρος καθ' ἑκάστην Κυριακὴν, ἐνίστε δὲ καὶ τὴν δευτέραν ὅταν τὸ πλήθος εἶναι τοσούτον, ὥστε δὲν δύναται νὰ χωρῆσθαι ἐντὸς τοῦ θεατρικοῦ περὶβόλου ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

Ἡ ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

«ὦ πάτερ μου, δὲν θὰ μοι δοθῇ ποτὲ ἡ χάρις αὕτη, νὰ πλησιάσω εἰς τὴν πηγὴν τῆς ἀληθείας νὰ ὀρῶσιν τὰ χεῖλη μου εἰς τὸ εὐεργετικὸν ἐκεῖνο ὕδωρ, ὅπερ ὑψοὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν πρὸς Σε, παρέχον αὐτῇ τὸ χάρισμα τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τῆς καταλήψεως τῶν ἔργων σου! Ἀλλοίμον! ἂν ἐγὼ εἶμαι ἀνάξιος, ὁδήγησον τοὐλάχιστον ἐκείνους, ὧν ἡ καρδία εἶναι ἀγνωτέρα τῆς ἐμῆς! Ἄς μὴ εἶναι καταδικασμένοι νὰ διέλθωσι ἐπὶ ματαίῳ τὴν ζωὴν τῶν μετανοοῦντες ἀργότερα εἰς μάτην.

Πάτερ μου, λάβε οἶκτον πρὸς τὴν ἀδυναμίαν ἡμῶν διάλυσον τὰ καλύπτοντα τοὺς ὀφθαλοὺς ἡμῶν νύφην διδάξον ἡμῶν τὴν ὁδὸν σου»

Οὕτω προσήχετο σοφὸς τις Τουδὸς. Ὁ δὲ Θεὸς, ὅστις ἀκούει ὅλας τὰς προσευχὰς εἰσῆκουσε καὶ ταύτην. Ἐφερσ τὸν σοφὸν πρὸ ὑψηλοτά-

του ὄρους, εἰς τὴν βᾶσιμ περιδρεχομένου ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Πηγή τις ἔρρεεν ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ. Ὁ Θεὸς τότε ἀπέτησε παρὰ τῶν ἐστειμένων νὰ φθάσωσι μέχρις αὐτῆς, ἥτις ἦτο ἡ πηγὴ τῆς ἀληθείας: α. νὰ ἐξαγγήσωσι τὴν ζωὴν τῶν διὰ τῆς ἐργασίας καὶ β. νὰ ἀντιδρῶσι τὴν νεότητά των εἰς τὴν σπουδὴν ἀπεχόντες τῶν ἡδονῶν. Ὁ πλῆρων τὰς συνθήκας ταύτας ἀπέκτα εἰς τὸ τέρας τῶν ἐργασιῶν καὶ τῆς ζωῆς τοῦ τοῦ δικαίωμα τοῦ νὰ προχωρήσῃ ἐν βῆμα, ἀλλ' ἐν καὶ μόνον πρὸς τὸν ἱερὸν σκοπὸν. Τοῦ πρώτου πίπτοντος, ὁ διάδοχος του, ἀναχωρῶν ἀπὸ τοῦ τελευταίου δια-ρεχθέντος σημείου, ὄφειλε νὰ παρασκευασθῇ διὰ τὸ ἐπόμενον βῆμα, τὸ βῆμα του ἐν ᾧ οὐδ' ἡ νεκρικὴ θήκη του ἐχώρει. Οὐδεὶς ἐν τῇ μακρᾷ ταύτῃ ἀλληλοδιαδοχῇ ἀδύνατο νὰ ἔχῃ ἄλλην φιλοδοξίαν ἢ ὅτι ἀπετελεῖ κρῖνον τῆς ἀλύσεως ταύτης, ἥτις ὄφειλε νὰ ὑψωθῇ ἐκ τῆς βράτews πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους.

III

Ὁ σοφὸς Τουδὸς ἐξεπλάγη. Μεγάλην αὐταπάρνησιν ἔλεγε θὰ ἔχει ὁ παρασκευαζόμενος καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του ὅπως ἀποτελεῖσι ἐλάχιστον κρῖνον τῆς μεγίστης ταύτης ἀλύσου. Ἀμφιβάλλε περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιμονῆς! καὶ μῶλα ταῦτα τὸ πρῶτον βῆμα εἶχε γίνῃ!

IV

Ἡ ὁδὸς ἦτο πολὺ μακρὰ, ἡ ἐπιχειρήσις λίαν ἀβέβαιος καὶ μῶλα ταῦτα οὐδέποτε ἐγκατελείφθη. Αἱ αὐτοκρατορίαι κατέρρευσαν ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης τὰ γένη ἀπωλέστησαν μόλις ἀφῆσαντα ἵχνη τῆς διαβάσεως τῶν ἢ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἠλλάξεν ἀλλ' ἐν τῷ ὄρει πάντοτε μετὰ τὴν πτώσιν ἐνός σοφοῦ ἄλλος ἤρχετο ἐξ Ἀνατολῆς ἢ ἐκ Δύσεως ὅπως τὸν ἀντικαταστήσῃ, δίδων τὴν ζωὴν του διὰ τὸ ἀκόλουθον βῆμα. Πάντοτε ὑπῆρχε τις ὅστις ἐβάδιζε πρὸς τὴν αἰωνίαν πηγὴν. Καὶ μῶλα ταῦτα οὐδεὶς ἐν τῷ πλήθει ἐνεθάρρυνε τοὺς μάρτυρας τούτους. Τούναντιον πολλοὺς αὐτῶν ἐκάλυψεν ἡ λήθη μετὰ τὸ θανάσιμον βῆμα των.

V

Αἰῶνες ἐπὶ αἰῶνων παρήλθον ἐκτοτε καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐφθασεν ὁ μέλλων νὰ θῆτῃ τὸ τελευταῖον βῆμα καὶ δυναθῇ οὕτω νὰ ἐθάσῃ πρὸς τὴν πηγὴν. Ὅταν ὁ σοφὸς Τουδὸς ἀνηγέρθη ἦτο μεταμορφωμένος. Ἡ χαρὰ εἶχεν ὑπερεκχειρίσει ἐν αὐτῷ καὶ ἡ νεότης ἀνῆρχετο ἐπὶ τοῦ μετώπου του πλὴν ὅταν κατελθὼν εἰς τὴν πόλιν διηγείτο ἐκπληκτῶς ὅσα εἶδεν τῷ ἐπέβαλαν σιωπὴν, ἐγγλίσαντες τον ἐν φρονόκομειν.

VI

Τὴν αὐτὴν νύκτα τὸ ὄρος ἐβυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ ἘΚΚΛΗΣΙΑ

Εἶναι ἤδη πολὺς καιρὸς ἀφ' ὅτου ἀνθρώπος τις ζη-

τῶν νὰ κερδίσῃ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἐπεχείρησε τὴν ἀνεγερσιν ἐκκλησίας τῷ Θεῷ.

Ἦτο πλοῦσιος ὡς ὁ Σολομῶν ὅπως δὲ ἐκτελεσθῇ τὸ σχέδιόν του προσεκάλεσε ἀρχιτέκτονας, κτίστας καὶ παντὸς εἶδους ἐργάτας. Καὶ ἐνῶ οἱ μὲν ἐκοπτον τοὺς λίθους ἐκ τῶν λατομείων, ἄλλοι ἦσαν ἐπιφορτισμένοι νὰ τοὺς μετακομίσωσιν, ἄλλοι νὰ τοὺς λαξέωσιν καὶ ἄλλοι νὰ τοὺς ἰσοπιδώσωσι καὶ οὕτω οἱ τοῖχοι καὶ οἱ στύλοι ἤξαναον, ὡς διὰ μαγείας. Ὁ ἰδρυτῆς τοὺς ἐνεψύχου διὰ τῆς ζωηρότητός του. Μόνος αὐτὸς ἠλπίζε νὰ λάβῃ χάριν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ νὰ ἀπολαύσῃ τῆς ἀνταμοιβῆς τῶν πιστῶν.

Μετὰ τινὰ ἔτη ὅλα εἶχον τελειώσει. Πόσον ἦτο ὠραία ἡ ἐκκλησία κεκοσμημένη διὰ τῶν λαμπρῶν αὐτῆς θόλων, τῶν διαλαμπόντων ἕλων τῆς καὶ τῶν λαμπρῶν εἰκόνων τῆς! Ὅλα ἱκανοποίησις ἀπέναντι τοσούτων κόπων καὶ ἐργασιῶν! Οἶαν εὐγενῆ χρῆσιν τοῦ πρώτου εἶχε κάμει ὁ πλοῦσιος οὗτος! Ἐθαύμαζεν ἑαυτὸν διὰ τὸ ἔργον του. Ἐκτοτε οὐδὲν τῶν ἐπιχειρῶν τὸν συνεκίνησε εἶχε φθάσει τὴν τελειότητα τοιαῦται ὑπῆρξαν αἱ σκέψεις του! Ἀπεσῦρθη εἰς τὸν οἶκον ὅπου κατὰ διαταγὴν του ἐγράφει ἐφ' ὅλων τῶν θυρῶν. «Ἐνταῦθα κατοικεῖ ἐν ἀναχωρητηρίῳ ὁ ταπεινὸς δούλος τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐκτίσεν τὴν ἐκκλησίαν.» Ἄλλ' οἱ θόλοι τῆς ἐκκλησίας οὐχὶ σπανίως ἐμεινον ἔρημοι. Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους οἱ ἀνθρώποι προετίμων τὰς ἡδονὰς ἢ τοῦ ἀσουλῶ τῆς προευχῆς. Μόνον οἱ πτωχοὶ, διαρκουσῶν τῶν θλιβερῶν τοῦ χειμῶνος ἡμερῶν, ἐκάθηντο ἐκεῖ σταυροποδῆτι ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον ἀναμένοντες ἔλεος. Κατέφευγον εἰς τὰς γωνίας, ἀλλὰ τὸ ψῦχος ἐπὶ τέλους καὶ ἐκεῖ τοὺς συνελάμβανε. Ἐτρεμον ὡς τὸ φύλλον καὶ ἤρκει νὰ τοὺς ἴδῃ μόνον τις ὅπως τρέμῃ ἐκ τοῦ ψύχους ὡς ἐκεῖνοι.

Ἡμέραν τινὰ προσκυνητῆς, εἰσελθὼν ὅπως ἐπισκεφθῇ τὴν ἐκκλησίαν, ἤκουσε τὸ παράπονον τινῶν τούτων τῶν δυστυχῶν πάραυτα τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν οἰκίαν, διέταξε νὰ τοῖς δώσωσι τροφήν καὶ ἐνδύματα πρὸς θέρμανσίν των. Ὅκτῳ ὅλας ἡμέρας ἔμεινε μετ' αὐτῶν, περιποιούμενος αὐτοὺς ὡς τέκνα του καὶ οὐ μόνον ἐγίνωσκε νὰ παραμυθῇ αὐτοὺς καὶ νὰ τοῖς διδῇ γλυκεῖας ἐλπιδάς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐγκαταλείπων αὐτοὺς διευμοίσασε μετ' αὐτῶν καὶ τὸ βλαάντιόν του.

Ἡ εὐλογία τῶν συνώδευσε εἰς τὴν ὁδὸν του. Μετὰ πολλὰ ἔτη ὁ ἐνδοξὸς ἰδρυτῆς τῆς ἐκκλησίας ἐκλήθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ἐφάνῃ ἐν τῇ ἀμφιβόλῳ παρουσία του ἠσθάνθη ἑαυτὸν μικρὸν, τόσῳ μικρὸν, ὅσῳ ὅσοι δὲν εἶχον ἀνεγείρει ἐκκλησίας.

Ἡ βεβαιότης τῆς ἀξίας του κατέπεσεν ἐν ἑαυτῷ καὶ ἡ ἀνησυχία εἰσεδύσεν εἰς τῆς ψυχῆν του. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐφθασε καὶ ὁ προσκυνητῆς, ἀπαλλαγθεὶς τῶν ταξιδίων του, μετὰ τὸ μετώπον λαμπρὸν ἐκ χαρᾶς. Προσκύνησε γονυκλινῆς πρὸ θρόνου τοῦ Ἀθανάτου, ὅστις τὸν ἔλαβεν εἰς τοὺς κόλπους του λέγων αὐτῷ ἄ' Ἐλθέ, σὺ, ὅστις παρεμίθεις τοὺς ὁμοίους σου, συντρέχων τοὺς δυστυχεῖς καὶ συμμερίζομενος μετ' αὐτῶν τὰς θλίψεις των. Ἐλθέ ἀνώψωσας πρὸς με

πλείονας σύγγαμονας ψυχάς των λαξευτών λίθων, οὗς οὗτος ἐστῆσεν εἰς τὸ ὄνομα μου, ἀφίμων τοὺς δυστυχεῖς νὰ ἀποθνήσκωσι τῆς πείνης πρὸ τοῦ οἴκου μου.»

Ο ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

Ὁ περίφημος οὗτος Κολοσσός, ὁ ἐν ταῖς ἑπτὰ καταλεγόμενος θαύμασι τῆς ἀρχαιότητος, ἐστῆθη ὑπὸ τῶν Ῥοδίων εἰς τὸν προστάτην αὐτῶν θεὸν τὸν Ἡλίον, ἦτοι τὸν Ἀπόλλωνα, εἰς ἀνάμνησιν τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἀπὸ τῆς πολιορκίας Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ἐπὶ ἑπτὰ μῆνας ἀνευ αποτελέσματος πολιορκήσαντος αὐτούς. Ἀναγκασθεὶς ὁ Δημήτριος νὰ συνθηκολογήσῃ ἐντιμὸν εἶδόναν πρὸς τοὺς Ῥοδίους, ἀναχωρῶν ἀφῆκεν αὐτοῖς πάσας τὰς πολιορκητικὰς μηχανάς, ἢς ἀντὶ 300 ταλάντων πωλήσαντες ἀνήλωσαν εἰς κατασκευὴν τοῦ Κολοσσού.

Τὴν κατασκευὴν τοῦ ἔργου ἀνέλαθε καὶ ἐπεόρατῶσε Χάρης ὁ Λίνδιος, καθὰ μαρτυρεῖ ὁ ποιητὴς τοῦ Ἰαμβείου.

Τὸν ἐν Ῥόδῳ Κολοσσὸν ἑπτὰκις ἔβλεπε Χάρης ἐποιοῦ πηγεῖν ὁ Λίνδιος.

Ὁ Κολοσσός, δὲ, πρὸ θαύμα ἰδὲσθα, μετὰ δωδεκαετῆ ἐργασίαν ἐστῆθη τῷ 283 ἢ τῷ 278 ἔτει πρὸ Χριστοῦ. Κατὰ τὸ Ἰαμβεῖον καὶ τὴν μαρτυρίαν τῶν πλείων συγγραφέων ὁ Κολοσσός εἶχεν ὕψος 70 πηγεῖων, 32 μέτρων περίπου. Ἰνα δὲ ὁ ἀναγνώστης συλλάβῃ ὅπως οὖν ἰδεῖν τινὰ τοῦ μεγέθους τοῦ Κολοσσοῦ ταῦτα, ἀρκεῖ νὰ μῆθῃ ὅτι ὁ μὲν μέγας τοῦ ποδὸς τοῦ ἀσπίδας ἀπὸ τὸν μέγας, ὥστε ὄλλοι εὐδύναντο νὰ ἐκκαλισθῶσι αὐτόν!

Οἱ δὲ ἄλλοι δάκτυλοι αὐτοῦ ἦσαν, ὡς τὰ ἀεινήθη ἀγαλματα, ὅτε κατέπεσεν ὁ Κολοσσός, τὸ ἐσωτερικὸν τῶν τεμαχίων, ἐξ ὧν συνίστατο, ὡμαίως πρὸς σπῆλαια οἱ δὲ ἐγὼς τερβῆτες λίθοι, ὡς βράχαι. Τοιοῦτον κολοσσίδιον ἔργον εἶχεν ἀνάγκη τὸσοῦτον ὕψους, ὥστε κατὰ τὴν ἐπιγραφήν τινας, ἀεμῶλλον νὰ σπανίσωσι τὰ μέταλλα, τὸ γὰρ χροῦμα τοῦ κα-

τασκευάσματος ἐγένετο χαλκοῦργημα τοῦ κόσμου. Πῶσος δὲ χαλκός καταναλώθη μαθάνομεν ἐκ τῶν Βυζαντινῶν, οἵτινες διηγοῦμενοι τὴν πώλησιν τοῦ πεπτωκότος Κολοσσοῦ ἀναφέρουσι ὅτι ὁ ἀγοράσας αὐτὸν ἑβραῖος ἐφόρτωσε τὰ τεμάχια ἐπὶ 900 καμήλων ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καμήλων ὁ Σκαλίγερος ἐξάγει ὅτι ὁ Κολοσσός ἐζύγιζεν 700,000—720,000 λιτρῶν!

Μέχρι τίνος ἐπίστευετο ὅτι τὸ ἐν τῶν σκελῶν τοῦ Κολοσσοῦ ἴστατο ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ λιμένος,

τὸ δ' ἕτερον ἐπὶ τῆς ἐτέρας, οὕτως, ὥστε τὰ πλοῖα μετ' ἀγαπητάμενων ἰστίων διήρχοντο ὑπὸ τὰ σκέλη αὐτοῦ. Ἀλλὰ ταῦτο δὲν εἶνε ἀληθές, τὸ μὲν, διότι παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀναφέρεται ὅτι οὕτως ἴστατο ὁ Κολοσσός, τὸ δὲ καὶ ἐνεκὰ τῆς φύσεως αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Διότι τὸ σκέλη τοῦ Κολοσσοῦ δὲν ἰσθύναντο νὰ ἐχῶσιν ἀναλόγως τοῦ ὕψους πλέον τῶν 12 μέτρων μῆκος, ἐπομένως δὲν εὐδύναντο νὰ σπῆθῃ ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ μεγάλου λιμένος. Πρώτος, ὅστις ἐπενόησε καὶ ἐπλασε τὸν μῦθον ταῦτον, ἦτο ὁ κατὰ τὴν 15 ἑξατονταετηρίδα ἀκμάσας Γάλλος Νιγέμερ.

Ὁ Κολοσσός ἴστατο θάμβος τοῖς ὀρωσιν αὐτὸν ἐπὶ 56 ἔτη, ὅτε κατέπεσεν ἐκ τοῦ γενομένου τῷ 222 π. Χ.

μεγάλου σεισμοῦ, πρὸ τῆς ἀσπίδος τῶν ἀγριῶν κατὰ τὸν Στράβωνα. Πρὸς ἀνέγερ-

σιν αὐτοῦ ὁ Πτόλεμαῖος τῆς Ῥόδου, ἐπὶ πηγεῖσιν ἀνά δώση τῆς Ῥόδου 3000 ταλάντα, οἵτινες ὁμοῦς ἐμποδίζομεν, οὐδέ τινας χρησμοῦ δὲν ἐκινεῖσθαι, ὡς λέγει ὁ Στράβων. Βραδύτερον ὅμως φαίνεται ἐγερθεῖς ὑπὸ ἄλλην μορφήν. Κατὰ Γεωργίον τὸν Σύγκελλον ὁ αὐτοκράτωρ Κόμμωδος ἀφελῶν τοῦ Κολοσσοῦ τὰ σκελῆ ἀπὸ τῶν ἰσθίων, ὡς εἶρησε. Οὕτως ἔμεινε πάλιν ὁ Κολοσσός, μέχρι τοῦ δωδεκάτου ἔτους τῆς βασιλείας τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντοῦ τοῦ Β', ἦτοι μέχρι τοῦ 656 μ. Χ., ὅτε ὁ στρατηγὸς Κάλιφου Ὀσμάνου τοῦ Ἀρμενίου ἢ Μαβίας, χριστι-

σας τὴν Ῥόδον καθείλε τὸν Κολοσσὸν καὶ ἐπώλησεν αὐτὸν εἰς τιμὰν ἐξ ἑμισσῆς Ἑβραίων, ὅστις μετεκόμισεν αὐτὸν ἐπὶ 900 καμήλων, ὡς εἶπομεν.

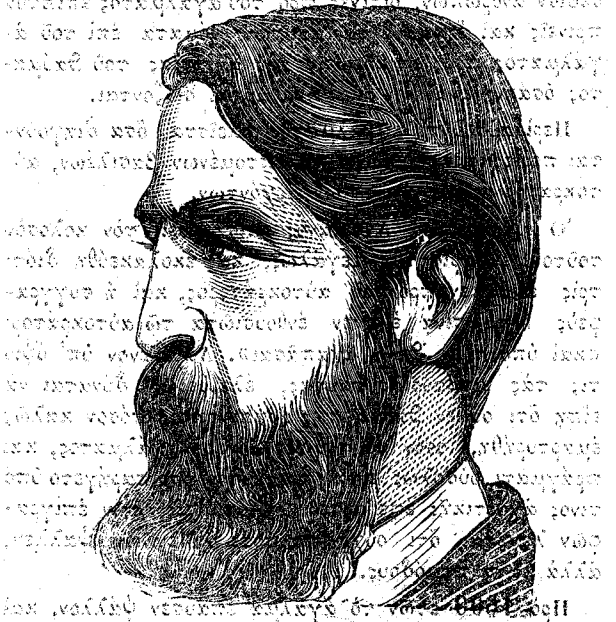
Περὶ τοῦ Κολοσσοῦ ταύτου καὶ τῶν ἄλλων θαυμάτων τῆς ἀρχαιότητος λεπτομερέστερα καὶ ἀκριβέστερα δὲ δημοσιεύσασκεν βραδύπεραν.

Ἀπὸ τοῦ Κολοσσοῦ ταύτου οἱ Ῥόδιοι ἐκαλοῦντο καὶ Κολοσσαεῖς. Ὁ Σουλῆας διετήρησε τὸ ἐπόμενον ἐπίγραμμα εἰς τὸν Κολοσσόν.

Αὐτῶσι πρὸς Ὀλύμπου ἐρχόμενα Κολοσσόν τὸν δὲ Ῥόδου καίεται Δωρίδος Ἀέλιος, χαλκὸν γὰρ ἄνικα κῆμα κατευνασάχτες ἔννοος ἔσταψαν πάτραν δυσμενῶν ἐνάροις.

Ἡσίοι: καὶ εἰς σὲ αὐτόν, ὦ Ἥλιε, τὸν ἐκ χαλκοῦ τοῦτον Κόλλωσσον οὐκ ἀτόκω κτήτης Δωρίδος Ῥόδου ἐξέτεταν μέγχι τοῦ Ὀλύμπου, ὅτε καταπαύσαντες τὸ κῆμα τῆς Ἥλιου (τοῦ πωλέμενου) ἐπεσφάνωσαν τὴν πατρίδα ἐκ τῶν λαφύρων τῶν ἐγ' ἡβῶν, τὸ κακὸν ΚΑΝΕΣΤΟΡΑΝ.

Ἐν τῷ αὐτῷ κείμενῳ ἀναφέρεται ὅτι ὁ Κολοσσός ἐκείνην ἡμέραν ἐπεσφάνωσαν τὴν πατρίδα ἐκ τῶν λαφύρων τῶν ἐγ' ἡβῶν, τὸ κακὸν ΚΑΝΕΣΤΟΡΑΝ.

ΜΑΡΚΙΩΝ ΑΡΤΙΓΚΤΩΝ

Παραθέτουμεν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἀποικίων τῆς Ἀγγλίας τοῦ Μαρκίονος Ἀρτιγκτωνος, τοῦ παλαιῆς ὑπερ τῆς Ἑλλάδος συνήγορον. Τῆς ἐβραίου ἡμερᾶς τῆς 1833, ἀπὸ ἐπομηνίῳ τῷ 47 ἔτος πᾶρ ἡλικίας αὐτοῦ. Τὸν φεβρουάριον 1875, ὅτε ὁ κ. Πλάστων ἀνήγγειλε τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ νὰ ἀποσπῆ τῆς ἡγεσίας τῶν φιλελευθέρων, ὁ Μαρκίονος Ἀρτιγκτωνὸν ἐξελέθη ἡγέτης τοῦ κόμματος ταύτου. Παραιτηθέντος τοῦ λόφου Βήκωνσφαιλ, ἡ βασιλισσά, ὡμιφόνως τοῖς συνταγματικαῖς ἐθίμας, ἐμεταπέμψατο τὸν λόφον Ἀρτιγκτωνὸν, ὡς τὸν ἰσχυρὸν σπουδαιότατον κῆμα τῆς κατὰ τὸν ἀπερὸς τῆς νῦν ὑπομονῆς.

Ὁ λόφος Ἀρτιγκτωνὸν ὡμῶς γινώσκων ὅτι διὰ τῶν τεραστῶν ἐνεργειῶν τοῦ κ. Πλάστωνος ἐπῆλθεν ἡ νίκη ἐξέθηκε εἰς τὴν Αὐτὴν Μεγαλειότητα τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων τῶν θέσιν, οὗτα δὲ ὁ κ. Πλάστων ἐγένετο πρωθυπουργός.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'. — ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. Θ'.

Τὸ ζῆ ἐκ ἀνθέων.

Τὰ ἀνθὲ ἐγένετο πρὸ πάντων πρὸς τέρψιν ἡμῶν. Ὁ δημιουργὸς ἐποίησεν αὐτὰ τοσόν ὥρατα, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὰ τοιαύτην ποικίλην σχήματος καὶ ὁμοῦς πρὸς τὸν σκοπὸν ταύτου. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλο τι χρησιμεύουσι πλὴν ταύτου. Πολλὰ καὶ διάφορα ζῶα τρέφονται ἐξ αὐτῶν. Τὰ ζῶα ταῦτα εἰσι λίαν μικρὰ καὶ ὀλίγη δέονται τροφῆς, τὴν ὀλίγην ταύτην τροφήν λαμβάνουσιν ἐξ ἀνθέων.

Βλέπετε διάφορα εἶδη ἐντόμων περὶ πλείστα ἐκ τῶν ἀνθέων. Τὰ πλείστα τῶν ἐντόμων ταύτων, ὑποθέτομεν, ζῶσιν ἐκ τοῦ μέλιτος, τὸ ὅποιον εὐρίσκουσιν ἐν αὐτοῖς. Ἡ μέλισσα ποιεῖ ταῦτα πρὸ πάντων, περιπτάμενη ἀπὸ ἀνθῶν εἰς ἀνθῶς, καὶ συνάγει ἐξ ἐκάστου ὀλίγον μέλι. Ὄταν συνάγῃ τὸσοῦτον ὅσον δύναται νὰ ἀποκόμισῃ, ἀφιπτάται ἵνα τὴ ἀποθέσῃ εἰς τὴν κυψέλην. Πολυάριθμοι μέλισσαι εἰσὶν ἐν ἐκάστῃ κυψέλῃ, ἐκάστη ἐξ αὐτῶν φέρουσα ἀδιακρίτως τὸ μικρὸν αὐτῆς φορτίον, οὕτω δὲ μετ' αὐτῶν συνάγεται μέγα ποσὸν μέλιτος.

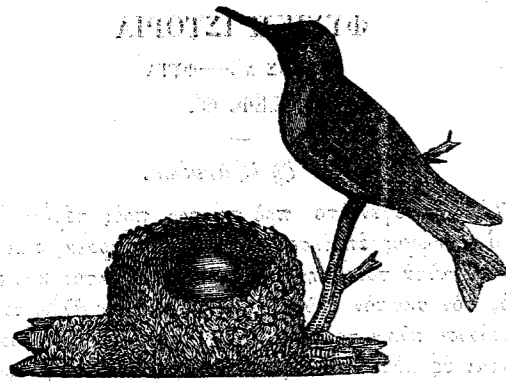

Πολλάκις λέγομεν περὶ τῶν μελισσῶν ὡς συναγουσῶν μέλι. Τοῦτο δὲν εἶναι ἀκριβῶς ὀρθόν, αὐταὶ κατασκευάζουσι μέλι ἐκ τῆς οὐσίας τῶν ἀνθῶν. Βίβαντι γὰρ ὅτι αἱ μέλισσαι δύνανται νὰ κατασκευάσωσι καλλίτερον μέλι ἐξ ἑνὸς εἶδους ἀνθῶν ἢ ἐξ ἄλλου ἢ πρὸς τῆς ὁμοῦς τοῦ μελιτός, ἐξήρηται ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ἀνθῶς, ἐπὶ τοῦ ὅποιου ἐκμυζᾷ. Τὰ ὄρατα ἐντομὰ αἱ γρῦσάλλιδες, τρέφονται ἐν μέσῳ τῶν ἀνθῶν. Περὶπτάμεναί, ἵτανταί καὶ ἀναπαύονται ἐπὶ ἀνθῶν τινῶν, λαμβάνουσαι συγγένοας καὶ τροφήν τινά.

Τὸ παραδείσιον πτηνῶν ζῆ ἐπίσης ἐκ τῶν ἀνθέων. Τῶν πτηνῶν ταύτων πτηνῶν φαίνεται πάντοτε ἐπὶ τῶν περὶ τῶν ὅταν δὲν εἶναι ἐν τῇ φάλξῃ τοῦ. Σπανίως φαίνεται ἴσταμενον ἐπὶ κλάδῳ, ὡς τὸ λοιπὰ πτηνά. Ὄταν δὲ τὸ μακρὸν αὐτοῦ ράμφος ἐντὸς ἀνθῶς δὲν

ίσταται επί ούθενος στήριγματος, αλλά κρατείται επί των πτερυγών του, αίτνες φαίνονται εις διάκον κίνησιν, μεταβαίνον εις μεγαίστην ταχύτητα από ενός άνθους εις έτερον.

Παραθέτομεν ένταυθα εικόνα του παραδεισίου πτη

νού μετά της φωλεάς του. Είναι ή μικροτέρα φωλεά, την όποιαν ποτέ πτηνόν έκαμε. Είναι κομφώς διασκευασμένη, λίαν μαλακή διά λεπτού επιστρώματος. Το έξωτερικόν αυτής συνήθως καλύπτεται διά πάσης συναγομένης εκ δένδρων. Προσηρημένη επί κλάδου δένδρου, ως βλέπετε αυτήν, δεν φαίνεται ως φωλεά θεωρούμενη εκ του πλαγίου, είναι τοσοῦτον όμοια τώ χρώμα πρὸς τόν φλοιόν του κλάδου, ὥστε δεν θά ήδύνατο τις νά την παρατηρήσῃ εἰμὴ ἐκ λίαν ἀτενῶς προσέβλεπεν αὐτήν.

Κυρία τις εὐρέ ποτε παραδεισίον πτηνόν σχεδόν νεκρόν ή γλώσσά του ἐκρέματο ἔξω του ῥάμφους του, και ήτο λίαν ξηρά. Ἐλυθήθη τὸ δυστυγές πτηνόν, και ὕγρανε τήν γλώσσαν του με ὀλίγην σάκχαριν και ὕδωρ. Ἐπυρε τήν γλώσσαν του ἐντός, εἰτα δὲ τήν ἔφερεν ἔξω πάλιν, ἤρέσκετο εἰς τὸ σάκχαρι και τὸ ὕδωρ, και ή κυρία ἐπανηλυμμένη τῷ ἔδωκεν. Μετ' οὐ πολὺ τὸ μικρὸν πλάσμα ἀνεζωογονήθη και τινάξαν τὰ μικρά του πτερυγὰς, ἔπτη νά ἀπομύζησῃ καλλίτερον τι τοῦ σακχάρους και τοῦ ὕδατος, τήν ικμάδα τῶν ὠρῶν ανθῶν.

Ἐίπομεν περὶ τῶν μελισσῶν και τῶν χρυσαλλιδῶν. Εἰσὶν ὅμως και ἄλλα έντομα πλὴν τούτων, τὰ ὁποία ἀποζῶσιν ἐξ ανθῶν, δύναται τις δὲ νά μετρήσῃ ἐνίστε εἰς ἐν άνθος περὶ τὰ τριάκοντα.

Ἐάν προσυθῆτε εἰς τὸν κήπον ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ θά ἴδητε ποικίλων έντόμων, μελισσῶν, μυιῶν παντός χρώματος κα. μεγέθους. Τινὰ ἴπτανται ἀπὸ ανθῶν εἰς άνθος, τινὰ δὲ ἐπὶ πτεροῦ αἰωρίζονται ἀδιακόπως, βομβοῦσι δὲ και ἄδουσι περιιπτάμενα ὡσανεὶ ἐξέφραζον τήν εὐθυμίαν αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀπολαύσει τοιούτου θελητήρου.

Τὴν νύκτα ή σκιὴ μεταβάλλεται ὁ βόμβος τῶν μελισσῶν και τὸ ἄσμα τῶν μυιῶν τελειώνει. Τὰ έντομα ἐπεραιώσαν τὸ ἔργον αὐτῶν και τήν διασκέδασίν των, και ἀποσύρονται εἰς τὰ ὑπνωτήριά των.

ένίοτε τὰ έντομα, ὡς και ἄνθρωποι, ἀπαντῶσι δὲ φάρεσται ὅταν βραδύνωσιν ἔξω τῆς κατοικίας τῶν τήν νύκτα ή φρόσος και ἐνίοτε τὸ ψῦχος τῆς νυκτός προξενεἶ εἰς αὐτὰ βλάβην και καταστροφὴν.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΡΜΟΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΕΜΝΩΝΕΙΟΥ ΑΓΑΛΜΑΤΟΣ

Ἐν τῇ ἀρχαιότητι γίνεται μνηστὰ περὶ θαυμασίον τινος ἀγάλματος εὐρισκουμένου ἐν τῇ πεδιάδι τῶν Θηβῶν παρὰ τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἀνακτόρου. Τὸ ἀγαλμα τοῦ καθ' ἑκάστην πρῶϊον κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἐξέπεμπεν ἁρμονικοὺς ἤχους γλυκυτάτους, ὅτινες ὠμοίῳζον με παίζουσαν κιθάραν. Οἱ Ἕλληνες ἵνα τηρήσωσι τὴν ἱστορίαν ταύτην, ἔλεγον ὅτι τὸ ἀγαλμα τοῦτο εἶναι ὁ υἱὸς τῆς Ἥους, ἤρωσ Μένων, και ὅτι διὰ τοῦ ἄσματος του ἐχαιρέτιζεν τὴν μητέραν του. Ἐπὶ τοῦ φαινομένου τοῦτου πληθὺς ἀνθρώπων ἔτρεχον ἵνα και ἰδίως ὡσὶν ἀκούσῃ τὴν μυστηριώδη ἁρμονίαν.

Ζωηροτάτη ὑπῆρχεν ή συγκίνησις τῶν ἀμαθῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων, ὅτινες πρὸ τοῦ ἀγάλματος ἐπιπτον πρηνεῖς και ἔγραφον τὰ ἑαυτῶν ὀνόματα ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος πρὸς ἐπικύρωσιν τῆς ἀληθείας τοῦ θαύματος ὡς ἂν ἐψάλλον και νῦν αὐταί σώζονται.

Περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀγάλματος πλείστα ὅσα διηγούνται πρῶϊεργα περὶ τῶν ἐπισκεπτομένων βασιλέων, αὐτοκρατόρων και ἀνωτέρων ἀρχόντων.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀνδριανὸς ἐπισκεφθεὶς τὸν κολοσσόν τοῦτον, εὐχαριστήθη μεγάλως, και ἐκολακεύθη διότι τρίς ἔψαλλεν πρὸ τοῦ αὐτοκράτορος, και ή συγγραφεὺς Μπαλπίνια ἔλεγεν ἐνθουσιῶτα τῷ αὐτοκράτορι «και ὑπὸ τῶν θεῶν ἀγαπάσαι». Λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τις τὰς μαρτυρίας ταύτας, ἐλευθέρως δύναται νά εἴπῃ ὅτι οὐδὲν θαῦμα τῆς ἀρχαιότητος τόσον καλῶς ἐμαρτυρήθη, ὅσον τὸ τοῦ Μενωνίου ἀγάλματος, και πράγματι οὐδόλως εἶναι πιστευτὸν ὅτι παρήγστο ὑπὸ τινος ἀγυρτικῆς ἐπεουήσεως, διότι εἰς τῶν ἐπιγραφῶν λέγεται ὅτι οὐχὶ πάντοτε ὁ Μένων ἔψαλλεν, ἀλλὰ κατὰ περιόδους.

Πρὸ 1600 ἐτῶν τὸ ἀγαλμα ἔπαυσε ψάλλον, και ὁ μόνος ὁ Letron ἠδυνήθη γὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον τοῦτο διὰ πολλῶν ἐρευνῶν.

Τὸ ἀγαλμα τοῦ Μένωνος ὑπῆρχε ἀκέφαλον ἐνεκεν τυχαίου συμβάντος και μέρος τοῦ σώματος εἶχεν διαρρηχθῆ, ὁ δὲ ψαλμὸς αὐτοῦ κατὰ τὰς ἐρεῦνας τοῦ Letron χρονολογεῖται ἀφ' ἧς ἐποχῆς τὸ ἀγαλμα εἶχεν ὑποστῆ τὴν βλάβην ταύτην, ὅποτε κατὰ πᾶσαν πρῶϊον, ὅποτε ἔπνεεν αὐρα ζοφώδης, ἐξήρχοντο εἰς πᾶν χαραγμάτων τοῦ σώματος ἁρμονικοὶ τινὲς ἤχοι δίκην παραπῶνου.

Ὅτε ὁ Σεπτίμιος Σεβῆρος κατὰ παρακίνησιν τῶν εὐσεβῶν λίαν ἀφυσῆς διέταξεν τὴν ἐπισκευὴν τοῦ ἀγάλματος τοῦτου. Τὸ Μενωνίου ἀγαλμα ἔκτοτε ἔπαυσε ἐντελῶς ψάλλον, τῶν χαραγμάτων ἀπάντων

φραχθέντων, ὁ ἀήρ δὲν ήδύνατο νά εἰσέρχηται, και τεμνόμενος νά δονῆται ἰδού τοῦ ἐγκληται τὸ θαῦμα. Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρατηρεῖται και εἰς τὰ Λατομεῖα τοῦ Γρανίτου εἰς Sienes, τοῦ Καρνάη, εἰς τὰ Πυρρηναῖα, και εἰς τὰ πετρώματα τῶν ὄχθων τοῦ Ὀρεινίου κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἠλίου και τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου. ΣΠ. Γ. ΚΟΚΟΛΗΣ.

Τὸ ΘΑΥΜΑΙΟΝ ἐφηρηθή ὑπὸ τῆς συντάξεως τοῦ Ἀγγλικῶ «Χρόνου» εἰς διαβίβασιν τῶν πρακτικῶν τοῦ ἀγγλικῶ κοινοβουλίου. Κατὰ τὴν ἔκθεσιν τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦτου ὁ συντάκτης τῶν πρακτικῶν διαβιβάζει ἡ αὐτὸς ἡ δι' ἄλλου προσώπου τὰς ὁμηλίαις τῶν ῥητόρων διὰ τοῦ τηλεφώνου εἰς τὸν στοιχειοθετὴν εἰς τοῦ ὁποῖου τὰ ὠτα εἰσὶ προσηρητημένοι δύο σάλπιγγες ὅπως ἀκούῃ τὰ διαβιβαζόμενα. Ἡ σύνταξις τῆς ἐφημερίδος τοῦ «Χρόνου» ἐφῆρμεσεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1876 μηχανή, δι' ἧς ή στοιχειοθεσία γίνεται ταχύτερον ἢ ὅσον διὰ τῆς χειρὸς. Ἐν ᾧ ἱκανὸς στοιχειοθετῆς δύναται 40—50 μόνον γραμμὰς καθ' ὥραν νά συντάξῃ διὰ τῆς χειρὸς, διὰ τῆς μηχανῆς στοιχειοθετεῖ 100 γραμμὰς καθ' ὥραν. Ἡ μηχανὴ αὕτη εἶναι ἐν εἰδει κλειδοκυμβάλου. Ἡ ἀνάγκη τῆς ταχύτητος εἰς τύπων τῶν πρακτικῶν ἠνάγκασε τὴν διεύθυνσιν νά ἐφαρμόσῃ τὰ μέσα ταῦτα, τὰ ὁποία, κατὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτῆς τῆς ἰδίας, δύναται νά λάβωσι σπουδαίαν ἐπιτελειοποίησιν.

ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΥ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΒΕΒΗΘΗΣ

Ἐν τῷ ναφ τῆς Γελασκόβης ἐν Ἀγγλίᾳ ἀριθμὸς τις στρατιωτῶν Ἀγγλῶν συνεκκλησιάσθη ἐσπέρα τινὴ τῆς μεγάλης ἐβδομάδος. Κατὰ τὸ εἶθος και οἱ στρατιῶται διετάχθησαν ἵνα ἕκαστος φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ και τὸ Εὐαγγέλιον. Εἰς τῶν στρατιωτῶν ἐκείνων, ἀντὶ τοῦ Εὐαγγελίου ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ μίαν δέσμην τοῦ χαρτοπαίγνιου. Ἐνῶ δὲ ἀπάντες οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἦνοιζαν τὸ Εὐαγγέλιον, ὁ πτωχὸς στρατιώτης ἦνοιξε τὴν δέσμην τῶν χαρτιῶν, και ἐθεώρει αὐτὰ μετὰ προσοχῆς. Πάντες δὲ οἱ συστρατιῶται ἤλεγγον αὐτὸν διὰ τὸ ἀτόπημα τοῦτο τὸ σκανδαλώδες, ὡς οὐ ὁδηγήσας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ στρατιώτης δεκανεὺς ἐξέβαλεν αὐτὸν και τὸν ὠδήγησεν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου ἀξιωματικῶ, κατηγορήσας εἰπὼν ὅτι, ἐνῶ πάντες προσήχοντο και ἀνεγίνωσκον τὸ Εὐαγγέλιον, ὁ στρατιώτης οὗτος ἐπαίξε τὰ χαρτιά. Ἀλλ' ὁ πονηρὸς και ἀγγίνους στρατιώτης ἀπολογηθεὶς εἶπε. «Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐπαίξον τὰ χαρτιά, ἀλλὰ δι' αὐτῶν ἀνεγίνωσκον τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Διότι ὁ ἄσος μου ἐνθυμίζει ὅτι εἰς ὁ Θεὸς τὸ δ ὁ και τ ρ ι α, τὸν Ἰὸν και τὸ Ἀγίον Πνεῦμα τὸ τ ἔ σ σ α ρ α, τοῦς 4 Εὐαγγελιστάς τὸ π ἔ ν τ ε, τὰς πέντε φρονίμους παρθένους, τὰς βλαύσας ἔλαιον εἰς τὰς λυχνίας αὐτῶν τὸ ἔ ξ, ὅτι ὁ Θεὸς ἐκτίσε τὸν κόσμον εἰς 6 ἡμέρας τὸ ἔ π τ α, ὅτι τὴν 7 κατέπαυσε τὴν

ἔργων αὐτοῦ τὰ ὁ κ τ ὡ, ὅτι μόνον 8 ἄνθρωποι ἐσώθησαν ἀπὸ τὸν κατακλιεσμὸν τοῦ Νῶε τὸ ἐ ν φ ἔ α, τοὺς 9 καθαρισθέντας ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος λεπρούς τὸ δ ἔ κ α, τὰς 10 ἐντολάς τοῦ Θεοῦ ἡ δ ἄ μ α, τὴν βασιλίεσαν Σαββᾶ, ἐλθούσαν ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς, ἵνα θαυμάσῃ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος τὸν ῤ ἡ γ α ν, αὐτὸν τὸν Σολομῶντα τὸς β α λ ἔ δ ε ς, ὅλους τοὺς ἀχρεῖους, ὧν ὁ μεγαλειετρος εἶναι ὁ ὀδηγήσας με ἐνταῦθα δεκανεὺς. Ὁ στρατιώτης δὲ κατόπιν ἐμέτρησεν ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς τῶν χαρτιῶν 365 εἰπὼν, ὅτι τοῦ ἐνθυμίζουσι τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους τὰ π ἔ ν τ ἡ κ ὀ ν τ ἄ δ ὡ ὁ χ α ρ τ ῖ α, τὰς 52 ἐβδομάδας τοῦ ἔτους αἱ δ ὡ δ ε κ α χ α ρ τ ὀ σ ῖ α ἱ, τοὺς 12 μῆνας τοῦ ἔτους ἡ δὲ μ ἱ α χ α ρ τ ὀ σ ῖ α ἱ, φιλονεκείται, και δὲν λαμβάνω αὐτὴν ὑπ' ὄψιν, εἶπε. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπὶ τέλους θαυμάσας τὴν ἀγγίνοιαν τοῦ στρατιώτου τοῦτου, μετὰ χαρᾶς ἀπέλυσε αὐτὸν ἀτιμωρητί.

Ο ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΥΠΟΓΕΙΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

Μηχανικός τις ἀπεστάλη ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Λονδίνον νά ἐξετάσῃ τὴν κίνησιν τῶν σιδηροδρόμων τῆς τε πόλεως και τῶν προαστείων τοῦ Λονδίνου, ἐφ' ᾧ ἔγραψεν ἐνδιάφεροντα ἔκθεσιν, ἐξ ἧς μακθάνομεν ὅτι ὁ πληθυσμὸς τοῦ βορείου μέρους τοῦ Λονδίνου ὑπολογίζεται εἰς 2,328,308 τοῦ δὲ μεσημβρινοῦ εἰς 921,622 ἀποτελεῖται δὲ οὕτω σύνολον χολῆζον μέσων διὰ μετακομίσεων ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἔτερον μέρος 3,249,930 ἀνθρώπων. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὑπάρχουσιν 6000 δι' ἐνός ἵππου συρόμενα ἀμάξια, χωροῦντα δύο ἀνθρώπους δι' ἂ πληρῶναι τις 60 λεπτά δι' ἕκαστον μίλιον, περὶ τὰ 1000 λεωφορεία, τῶν ὁποίων ὁ ναῦλος ποικίλλει ἀπὸ 20 μέχρι 60 λεπτά τὸ μίλιον, κατὰ τὴν ἀπόστασιν, τὰ ὁποία φέρουσι πιθανῶς 50,000,000 ἐπιβάτας κατ' ἔτος. ἀτμόπλοια, διατρέχοντα ἀπὸ Βεστμινστερς ἡ τῆς Γεφύρας τοῦ Λονδίνου καθ' ἕκαστον πεντάλεπτον τῆς ὥρας, ἀπὸ τῆς 8 π. μ. μέχρι τῆς ἐσπέρας· και τέλος σιδηροδρομοί, ὁκτῶ ἡ δέκα τὸν ἀριθμὸν, διατρέχοντες τοὐλάχιστον χιλιάκις καθ' ἑκάστην, χῶρον τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐργασίας. Πρὸς πάντα τοὺς τοῦτους τοῦτους τῆς συγκοινωνίας εὐρέθη ἀναγκαῖον νά προστεθῇ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὁ ὑπόγειος σιδηροδρόμος τῆς μητροπόλεως, ὅπως ἐλαττωθῇ ἡ μεγίστη συγκοινωνία διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ Λονδίνου. Οὗτος ἐπεχειρήθη τὸ 1853· ἀλλ' ἔνεκα τῶν δυσκολιῶν αἰτίνας παρουσιάζοντο ἐκ τοῦ νέου ἢ παραδόξου σχεδίου ἦσαν τοσοῦτων σπουδαῖοι, ὥστε ἡ ὁδὸς μόνον τὸ 1863 ἐτέθη εἰς ἐνεργεσίαν. Περὶ τὰ δώδεκα μίλια τῆς ὁδοῦ ταύτης εἰσὶν ἐν χρήσει ὑπὸ τὰς ὁδοὺς και τὰς πίζιας τοῦ Λονδίνου. Τὰ τῆς κινήσεως τῶν σιδηροδρόμων τοῦτων εἶπιν οὕτω πως κενωνισμένα ὡστε πρὸς ὅσον τι ἐργόμενον εἰς Λονδίνον με οἰονδήποτε σιδηροδρόμων δύναται νά ὑπάγῃ ὑπογείως, σχεδόν εἰς οἰαδήποτε ἄλλην ὁδὸν ἢ μέρος τοῦ Λονδίνου ἢ τῶν προαστείων τοῦ, χωρὶς κἄν

νά ἔλθῃ οὐδὲ ἀπαξ ἐπὶ τῆς ἑπτανησίας, πολλαὶς δὲ χωρὶς ν' ἀφήσῃ πῆν σιδεροδρομικὴν ἀμαξάν· ἐν ἣ ἐρχεται εἰς Λονδίνου Ἰπάρχουσι 15 ὑπόγειοι σταθμοί, εἰς ἀπόστασιν κατὰ μέσον ἑξῶν ἡλίσεως μιλίων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιβατῶν ἀνῆλθε πολλὰκις εἰς 23,405, 282 κατ' ἔτος. Ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν ἡμερησίων ἀμαξοστοιχιῶν εἶναι ὄν 304, ἡμῶν καθ' ἕκαστα τρία λεπτά τῆς ὥρας μία ἀμαξοστοιχία.

ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἐναρετωτέρα τῆς Δουκρητίας γεὰρ τις μοναχὴ, καταληθεῖσα ὑπὸ πέντε ἢ ἕξ στρατιωτῶν, ἐν τῇ λεηλασίᾳ πάσῃ τῆς Παλιώσεως, διέπρεψεν δι' ἀληθοῦς ἡρωϊσμοῦ, ὅπως διαφύγῃ τὴν θηριωδίαν τῶν Ὀχρῶν ἐκ τοῦ κινδύνου, δι' ἐπιτρέψεν ἡ ἀθωότης τῆς προσπίπτει εἰς τοὺς πόδας ἐνός τῶν στρατιωτῶν αὐτῶν καὶ τῷ λέγει ἀν' ἀδελφῆς νὰ με σεβασθῆς, θέλω σὲ καταστήσει ἀτρωτῶν τὸ μυστήριον τοῦτο γνωρίζω ἀπὸ τοῦς προγόνου μου· δύνασαι ἐν τῷ ἄμα νὰ δοκιμάσῃς εἰς ἐμὲ αὐτὴν, κτύπα! Τὸ ὄπλον σου δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μοῦ κάμῃ τίποτε· θὰ πεισθῆς περὶ τοῦτου ἀμέσως. Ὁ ἀμαθὴς στρατιωτῆς τῆς διασχίζει τὴν κεφαλὴν καὶ τότε ἐννοεῖ, πλὴν ἀργᾶ, ὅτι ἐνέπεσεν εἰς πανουργίαν, ἐπιγνοθεῖσαν ἐκ τοῦ αἰσθηματος τῆς ἀρετῆς.

Τὸ γεγονός τοῦτο μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ Φελλέ ἐν τῷ ἱστορικῷ λεξικῷ του.

ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΛΑΒΟΣΣΕΦΟΥΚΟΛΛΟΥ

Οἱ μᾶνοι ἄνθρωποι, ὅστινες συχνότερον ἔχουν ἀδικον εἶναι οἱ μὴ δυνάμενοι ν' ἀναγνώρισωσιν ὅτι ἔχουν τοιοῦτον. Τοῦτο πρὸς ἔξῃ μόνον ἐξ ὑπερβαλοῦσης ὑπερηφανίας καὶ ἀλαζωνείας· τοῦντεῦθεν ὅποια διαστροφῆ, ὅποια πλάνη!

Μόνον οἱ μικρόνοι δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσιν ἰτόν ἐλεγγον τῆς ἀμαθείας τῶν δὲν ἀμφιβάλλουσι ποτὲ περὶ οὐδενός, τὰ πάντα γινώσκουσι.

Η ΕΥΣΗΛΑΤΥΧΙΑ

Εἶναι σκοτάδι καὶ ἀνεμογάλη, βροντᾶ ἀστράφει ὁ οὐρανός, ἡ τρικυμία εἶναι μεγάλη, ὁ κόσμος γίνετα σκοτεινός.

Βογγᾶ ὁ ἀνεμὸς, πέφτει τὸ χιόνι, Τρέμει σὰ φύλλο, ἕνα παιδί, μέσα ἐν τῷ ὄρῳ καὶ ξεπαγώνει. Ποῦς θὰ τὴ σώσῃ, ποῦς θὰ τὴ δῇ;

— Στέλνει ὁ Πλάστης τοῦ μᾶ μητέρα καὶ τοῦ χαρίζεται τὴ ζεστασίαν. Φωτίζει ὁ Ἥλιος ἕνα πατέρα καὶ τοῦ γλυκαίνει τὴν ἀρράνιαν.

— Σφάζει ὁ πείνα, σὺν τῷ μαχαίρι, ἀσπλαγχνά μᾶ γάρα· χλωμῇ. — Στέλνει ὁ Πλάστης τῆς ἕνα χέρι καὶ τῆς χαρίζεται λίγο ψωμί.

— Μὲς τὸ κρεβάτι τοῦ ξεψυγαίου, μοιχοπαίδι ἀπ' ἀρρωστίαν ἢ δόλια μᾶνα τοῦ λειποθυμαίου, ποῦς θὰ τῆς δώσῃ παρηγορίαν;

— Ἄφρονος ὁ Ἰψίππος τὸ βροτάνοκ, ἔχει πικρὰ λάβρατο τῆς ὕψιζος, Δίνει τὴ μᾶνα του, ἀν' πεθάνῃ, γλυκὸ νεράκι παρηγορίαν.

— Ἀχ, μὰ ὀπότεν ἡ ἀπιστία, μᾶς θανατῶναι ἀσπλαγχνικά, ὅταν ἡ μαύρη ἀπελπισία δάχνει τὰ ὀνείρα τὰ γλυκά.

— Ἡ δυστυχὴ μᾶς ὀπάτακ' ἐστὶν ὅτι ζητᾶ τοῦ πάφου τὴν ἐρημίαν, γὰρ εὐρήκε ψεύτρα, πρόδοτον ὅποια ἀγάπησ' ἐδῶ καρδίαν;

— Τότε, καὶ τότε ποῦς θὰ τὴ σώσῃ, ἀπελπισμένη καὶ δυστυχῇ, Ἐλπίδας πάλι ποῦς θὰ τῆς δώσῃ, — Ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ προσευχὴ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * Τα εἰς τὸ Γαλλικὸν δημόσιον ἀνήκοντα μέγαρα ἐξιτιμήθησαν ἄρτιως ὡς ἑξῆς· τὸ τῆς Βερσαλλίας εἰς 112,000,000 φρ., τὸ τοῦ Λουξεμβούργου εἰς 60,000,000 φρ., ἡ ὠραία ἑπαυλις τοῦ Φαντένβλῶ 30,000,000 φρ., τὸ μέγαρον τοῦ Τριανόν, τὸ ἰδιαιτέρως παρὰ τῆς Μαρίας Ἀντωνέττας ἀγαπηθὲν, 13,500,000 φρ. καὶ ἡ ἑπαυλις τοῦ Κοντιέν εἰς 10,000,000 φρ.

* * Ὁ ἐκπαιστικὸς τῶν σιδηροδρομίων ἐν Γαλλίᾳ ἐκέρχεται κατὰ τὸ ἔτος 1879 εἰς 22,776 χιλιόμετρα, εἰσεπράχθησαν δ' ἐν συνόλῳ 913,732,336 φρ. ἢτοι 48,837 φρ. κατὰ χιλιόμετρον.

* * Ταχύτης. Ἡ ταχύτης ἐνός πλοίου εἶναι ἀπὸ 8—12 μιλίων τὴν ὥραν ἐνός ἔππου ἀπὸ 29—30 ἐνός πτηνοῦ ἀπὸ 50—60 τῶν νεφῶν ἐν εὐφορᾷ θυελλᾶ ἀπὸ 80—100 μιλίων τοῦ ἡχοῦ 823 μιλίων σφαίρας τηλεδύλου 600—1000 μιλία τῆς γῆς περὶ τὸν ἥλιον, 68,000 μιλία, πλέον ἢ ἑκατοντάκις ταχύτερα τῆς βολῆς τοῦ τηλεδύλου τοῦ Ἔρωδ' 104,000 μιλία τοῦ φωτός περὶ τὰ 800,000,000 μιλία, ἀπὸ τοῦ ἡλίου εἰς τὴν γῆν ἔρχεται εἰς διάστημα 8 λεπτῶν τῆς ὥρας τῆς ἀποστάσεως οὗσης 95,000,000 μιλία, ἢτοι περὶ τὸ ἐν ἑκατομμυρίῳ φορές ταχύτερον τῆς σφαίρας τοῦ τηλεδύλου· ἡ δὲ ὑπερβολικὴ ταχύτης τῶν λογισμῶν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας εἶναι ἀνεπίδεκτος υπολογισαδῶ.

* * Ἡ Ἑλβετία κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1870 εὐρέθη ἔχουσα πληθυσμὸν 2,669,147 κατοίκων, ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ὑπερέβαινε τὸν τῶν ἀνδρῶν κατὰ 60,000. Ἐκ τῆς αὐτῆς ἀπογραφῆς καταφάνη ὅτι 75,145 Ἑλβετοὶ εἶχον μεταναστεύσει εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ ὑπὸ Νικολάου Ἰγγλέζη (Σκοπελιτοῦ), Λατάνη Γεωργ., Ἀθ. Λεονάρδου. Εὐρίσκεται καὶ πωλεῖται ἐν τῷ Τυπογραφεῖῳ τῆς ἀ' Ἀθηναίδας· ἀκτὶ φρ. ἐνός.